Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen, som sammanträder med fem domare)

den 8 juli 2026 *

”Talan om ogiltigförklaring – Digitala tjänster – Förordning (EU) 2022/1925 – Betecknande som grindvakt – Inledande av en marknadsundersökning – Avslutande av en marknadsundersökning – Interoperabilitet – Centrala plattformstjänster – Onlinebaserad förmedlingstjänst – Butik för programvaruapplikationer – Nummeroberoende interpersonell kommunikationstjänst – Invändning om rättsstridighet – Rättsakt mot vilken talan inte kan väckas”

I målen T-1079/23, T-1080/23 och T-214/24,

Apple Inc., Cupertino, Kalifornien (Förenta staterna), företrätt av D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler och T. van Helfteren, avocats,

Sökande i målen T-1079/23 och T-1080/23,

Apple Inc., Cupertino,

Apple Distribution International Ltd, Cork (Irland), företrädda av D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler, T. van Helfteren och M. Lawton, avocats,

sökande i mål T-214/24,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd, i mål T-1079/23, av P.-J. Loewenthal, L. Malferrari och I. Rogalski, samtliga i egenskap av ombud, i mål T-1080/23, av P.-J. Loewenthal, L. Malferrari, I. Rogalski och E. Rousseva, samtliga i egenskap av ombud, och, i mål T-214/24, av G. Conte, P.-J. Loewenthal och I. Rogalski, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av T. Lechevallier, i egenskap av ombud,

och

Europaparlamentet, företrätt av M. Menegatti, L. Stefani och L. Taïeb, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: engelska.

och

Europeiska unionens råd, företrätt av A.-L. Meyer och N. Rouam, båda i egenskap av ombud,

och

Free Software Foundation Europe eV, Hamburg (Tyskland), företrädd av M. Husovec, avocat,

och

Coalition for App Fairness, Washington DC (Förenta staterna), företrädd av D. Geradin och K. Bania, avocats,

intervenienter i mål T-1080/23,

och av

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av J. Möller och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,

intervenient i mål T-214/24,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen, som sammanträder med fem domare),

sammansatt av ordföranden M. van der Woude samt domarna G. De Baere, K. Kecsmár (referent), S. Kingston och D. Petrlík

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter den skriftliga delen av förfarandet, särskilt:

– kommissionens invändningar om rättegångshinder som genom särskild handling inkom till tribunalens kansli den 30 januari 2024 i mål T-1079/23 och den 19 augusti 2024 i mål T-214/24,

– besluten av den 11 mars och den 2 oktober 2024 att invändningarna om rättegångshinder ska prövas i samband med att talan prövas i sak,

– tribunalens skriftliga frågor till parterna i mål T-1080/23 och deras svar på dessa frågor som inkom till tribunalens kansli den 28 och den 30 juli samt den 11 och den 22 augusti 2025,

efter förhandlingen den 21 oktober 2025,

följande

Dom

1 Sökanden i mål T-1079/23, Apple Inc., har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2023) 6077 final av den 5 september 2023 om inledande av en marknadsundersökning avseende Apples tjänst iMessage i enlighet med artikel 16.1 och

artikel 17.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/1925 av den 14 september 2022 om öppna och rättvisa marknader inom den digitala sektorn och om ändring av direktiv (EU) 2019/1937 och (EU) 2020/1828 (förordningen om digitala marknader) (EUT L 265, 2022, s. 1) (nedan kallat beslutet att inleda marknadsundersökningen). Sökanden i mål T-1080/23, Apple Inc., har yrkat delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2023) 6100 final av den 5 september 2023 om att beteckna Apple som grindvakt med tillämpning av artikel 3 i förordningen om digitala marknader (nedan kallat beslutet om betecknande), och sökandena i mål T-214/24, Apple Inc. och Apple Distribution International Ltd (nedan tillsammans eller var för sig kallade Apple), har yrkat ogiltigförklaring av kommissionens genomförandebeslut C(2024) 785 final av den 12 februari 2024 om avslutande av den marknadsundersökning som inleddes genom beslutet att inleda marknadsundersökningen, med tillämpning av artikel 17 i förordningen om digitala marknader (nedan kallat beslutet att avsluta marknadsundersökningen).

Bakgrund till målet

2 Den 3 juli 2023 underrättade Apple Europeiska kommissionen, i enlighet med artikel 3.3 första stycket i förordningen om digitala marknader, om att Apple uppfyllde de tröskelvärden som anges i artikel 3.2 i den förordningen för följande tjänster:

– dess onlinebaserade förmedlingstjänster iOS App Store,

– dess operativsystem iOS,

– dess webbläsare Safari, och

– dess snabbmeddelandetjänst iMessage.

3 Vad gäller iMessage gjorde Apple gällande att den inte kunde kvalificeras som en nummeroberoende interpersonell kommunikationstjänst (number-independent interpersonal communications service) (nedan kallad NIICS) och att den följaktligen inte utgjorde en central plattformstjänst i den mening som avses i förordningen om digitala marknader. För det fall kommissionen skulle anse att iMessage är en NIICS, lade Apple tillsammans med sin anmälan, i enlighet med artikel 3.5 i förordningen om digitala marknader, fram argument för att visa att Apple, trots att företaget uppnår de tröskelvärden som fastställs i artikel 3.2 i nämnda förordning, uppfyllde det undantagsvis inte kraven i artikel 3.1 i denna förordning för denna tjänst mot bakgrund av de omständigheter under vilka denna tjänst fungerade.

4 Den 5 september 2023 antog kommissionen, i enlighet med artikel 16.1 och artikel 17.3 i förordningen om digitala marknader, beslutet att inleda marknadsundersökningen. Syftet med undersökningen var att pröva Apples argument för att ifrågasätta de presumtioner som anges i artikel 3.2 i nämnda förordning avseende iMessage, som kommissionen ansåg utgjorde en NIICS.

5 Samma dag antog kommissionen även beslutet om betecknande, genom vilket den, med tillämpning av artikel 3 i förordningen om digitala marknader, betecknade Apple som grindvakt för tre centrala plattformstjänster, nämligen den onlinebaserade förmedlingstjänsten App Store, operativsystemet för mobiltelefoner iPhone iOS och webbläsaren Safari.

6 Beslutet om betecknande delgavs Apple den 6 september 2023. De relevanta skyldigheterna i förordningen om digitala marknader började således tillämpas på Apple från och med den 7 mars 2024, i enlighet med artikel 3.10 i den förordningen.

7 Den 12 februari 2024 antog kommissionen, med stöd av artikel 17 i förordningen om digitala marknader, beslutet att avsluta marknadsundersökningen. Även om kommissionen i detta beslut fann att Apple inte skulle kvalificeras som grindvakt för iMessage, vidhöll den ändå att denna tjänst skulle kvalificeras som en NIICS.

Parternas yrkanden

Mål T-1079/23

8 Apple yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara beslutet att inleda marknadsundersökningen, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

9 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– avvisa talan eller i vart fall ogilla den, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

Mål T-1080/23

10 Apple yrkar att tribunalen ska

– helt eller delvis ogiltigförklara artikel 2 b i beslutet om betecknande, i vilken Apples operativsystem iOS kvalificeras som en viktig ingång som gör det möjligt för företagsanvändare att nå sina slutanvändare, eftersom denna bestämmelse ålägger Apple att uppfylla de skyldigheter avseende interoperabilitet som föreskrivs i artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader,

– ogiltigförklara, helt eller delvis, artikel 2 a i beslutet om betecknande där det anges att Apples onlinebaserade förmedlingstjänst App Store är en enda central plattformstjänst som utgör en viktig ingång för företagsanvändare för att nå ut till slutanvändare,

– ogiltigförklara beslutet om betecknande i den del det slås fast att iMessage är en NIICS, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Europaparlamentet har yrkat att tribunalen ska

– ogilla invändningen om rättsstridighet som framställts med stöd av artikel 277 FEUF, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Europeiska unionens råd har yrkat att tribunalen ska ogilla den invändning om rättsstridighet som framställts med stöd av artikel 277 FEUF.

14 Republiken Frankrike och Free Software Foundation Europe eV har yrkat att tribunalen ska ogilla talan.

15 Coalition for App Fairness har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

Mål T-214/24

16 Apple yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara beslutet att avsluta marknadsundersökningen, i den del det grundar sig på det felaktiga konstaterandet att iMessage är en NIICS, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– avvisa talan eller i vart fall ogilla den, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta Apple att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

19 Efter att ha hört parterna beslutar tribunalen, i enlighet med artikel 68.1 i rättegångsreglerna, att förena samtliga förevarande mål vad gäller det slutliga avgörandet.

20 Apple har i mål T-1079/23 till stöd för sin talan åberopat en enda grund, nämligen att kommissionen gjorde en felaktig tolkning och tillämpning av förordningen om digitala marknader och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1972 av den 11 december 2018 om inrättande av en europeisk kodex för elektronisk kommunikation

(EUT L 321, 2018, s. 36) (nedan kallad europeiska kodexen för elektronisk kommunikation), och att kommissionen grundade sig på felaktiga faktiska omständigheter till stöd för slutsatsen att iMessage var en NIICS.

21 I mål T-1080/23 har Apple åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser att artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader är rättsstridig mot bakgrund av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och följaktligen att artikel 2 b i beslutet om betecknande är rättsstridig i den del bestämmelsen ålägger Apple de skyldigheter som föreskrivs i artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader. Den andra grunden avser en felaktig tolkning och tillämpning av förordningen om digitala marknader och att kommissionen fastställde felaktiga faktiska omständigheter, eftersom det i beslutet om betecknande slås fast att de fem butikerna för programvaruapplikationer App Store utgör en enda central plattformstjänst. Den tredje grunden avser en felaktig tolkning och tillämpning av förordningen om digitala marknader och den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation samt att kommissionen fastställt felaktiga faktiska omständigheter genom att det i beslutet om betecknande slås fast att iMessage är en NIICS.

22 I mål T-214/24 har Apple till stöd för sin talan åberopat en enda grund, nämligen att kommissionen gjorde en felaktig tolkning och tillämpning av förordningen om digitala marknader och av den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation samt att den grundade sig på felaktiga faktiska omständigheter för att dra slutsatsen att iMessage var en NIICS.

23 Tribunalen ska först pröva talan i mål T-1080/23 och därefter talan i mål T-1079/23 respektive T-214/24.

Talan i mål T-1080/23

Den första grunden i mål T-1080/23

24 Genom den första grunden i mål T-1080/23 har Apple gjort gällande att beslutet om betecknande ålägger Apple de skyldigheter som föreskrivs i artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader, eftersom beslutet betecknar Apple som grindvakt för iOS, operativsystemet för mobiltelefonerna iPhone. Nämnda bestämmelse säkerställer emellertid varken en korrekt tillämpning av den allmänna proportionalitetsprincipen, som föreskrivs i artikel 52.1 i stadgan, eller iakttagandet av vissa grundläggande rättigheter, däribland rätten till egendom. Det finns således anledning att fastställa att denna bestämmelse inte ska tillämpas i enlighet med artikel 277 FEUF. Följaktligen ska artikel 2 b i beslutet om betecknande ogiltigförklaras, åtminstone i den del denna artikel ålägger Apple de skyldigheter som föreskrivs i artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader.

25 Vad gäller frågan huruvida den första grunden kan tas upp till sakprövning har Apple gjort gällande att Apple skulle berövas ett effektivt domstolsskydd, i strid med artikel 47 i stadgan, om företaget inte hade rätt att bestrida lagenligheten av artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader, trots att beslutet om betecknande innebär en tillämpning av denna bestämmelse. Apple har gjort gällande att företaget inte bör vara skyldigt att invänta att det konstateras att företaget åsidosatt en skyldighet som följer av denna bestämmelse för att kunna bestrida dess lagenlighet vid unionsdomstolen. Dessutom bör artikel 277 FEUF ges en tillräckligt vid tolkning för att säkerställa en effektiv lagenlighetsprövning av unionsinstitutionernas rättsakter av allmän karaktär till förmån för personer och juridiska personer som inte får väcka talan om ogiltigförklaring mot sådana rättsakter. Reglerna i ett enhetligt system, såsom förordningen om

digitala marknader, kan inte heller delas upp på ett konstlat sätt vid prövningen av en invändning om rättsstridighet. Artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader har ett direkt rättsligt samband med beslutet om betecknande, eftersom det utlöser de skyldigheter som föreskrivs i nämnda bestämmelse.

26 Kommissionen har gjort gällande att talan i mål T-1080/23 ska avvisas, eller åtminstone ogillas.

27 Även parlamentet, rådet och Republiken Frankrike har gjort gällande att den första grunden inte kan upptas till sakprövning.

28 Enligt artikel 277 FEUF får parterna i en tvist om en akt med allmän giltighet som antagits av någon av unionens institutioner eller byråer eller något av dess organ, med stöd av artikel 263 andra stycket FEUF, inför Europeiska unionens domstol göra gällande att akten inte ska tillämpas.

29 Artikel 277 FEUF ger uttryck för en allmän princip enligt vilken varje part, i syfte att få ett beslut riktat till denne ogiltigförklarat, har rätt att indirekt ifrågasätta giltigheten av de rättsakter med allmän giltighet som utgör grunden för ett sådant beslut (dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

30 Eftersom artikel 277 FEUF inte har till syfte att göra det möjligt för en part att ifrågasätta tillämpligheten av vilken rättsakt med allmän giltighet som helst till stöd för vilken talan som helst, måste den rättsakt vars lagenlighet ifrågasätts vara direkt eller indirekt tillämplig på det mål som är föremål för talan (dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 68 och där angiven rättspraxis).

31 Domstolen har således i samband med en talan om ogiltigförklaring av enskilda beslut, medgett att bestämmelser i en rättsakt med allmän giltighet som utgör grunden för dessa beslut eller som har ett direkt rättsligt samband med sådana beslut med giltig verkan kan bli föremål för en invändning om rättsstridighet (dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 69 och där angiven rättspraxis).

32 Ett direkt rättsligt samband kan bland annat följa av att den bestämmelse vars rättsstridighet görs gällande genom en invändning om rättsstridighet ingår i motiveringen av ett angripet beslut, även om den inte nämns i den formella motiveringen av detta beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 mars 2023, kommissionen/Calhau Correia de Paiva, C-511/21 P, EU:C:2023:208, punkt 52).

33 Domstolen har däremot slagit fast att en invändning om rättsstridighet som riktas mot en rättsakt med allmän giltighet, med stöd av vilken det fattats ett individuellt beslut mot vilket talan förs och som inte utgör en genomförandeåtgärd, inte kan tas upp till sakprövning (dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl., C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 70 och där angiven rättspraxis).

34 I förevarande fall är det utrett att beslutet om betecknande grundar sig på artikel 3 i förordningen om digitala marknader och att artikel 6.7 i nämnda förordning, vars rättsstridighet Apple har gjort gällande, inte utgör den rättsliga grunden för beslutet.

35 Det ska i detta hänseende preciseras att det framgår såväl av rubriken till beslutet om betecknande som av det andra skälet i detta beslut att den rättsliga grunden för detta beslut är artikel 3 i förordningen om digitala marknader. I artiklarna 1 och 2 i detta beslut föreskrivs dessutom i huvudsak att Apple betecknas som grindvakt med tillämpning av artikel 3 i förordningen om digitala marknader, och att de centrala plattformstjänster som räknas upp i samma beslut, däribland operativsystemet iOS, identifieras som en viktig ingång som gör det möjligt för företagsanvändare att nå sina slutanvändare, i den mening som avses i artikel 3.1 b i nämnda förordning.

36 Vad sedan gäller frågan huruvida artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader, mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 31 ovan, har ett direkt rättsligt samband med beslutet om betecknande, ska det påpekas att denna bestämmelse inte ingår i motiveringen av nämnda beslut.

37 Artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader nämns inte formellt i motiveringen till beslutet om betecknande.

38 Dessutom framgår det inte heller av motiveringen till beslutet om betecknande, bland annat av skälen 72–100, som rör operativsystemet iOS, att nämnda beslut syftar till att genomföra de skyldigheter som följer av artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader, särskilt vad gäller denna centrala plattformstjänst.

39 Vidare utgör den omständigheten att Apple, efter antagandet av beslutet om betecknande, är skyldigt att uppfylla de skyldigheter som föreskrivs i artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader inte en följd av detta beslut som sådant utan det följer av artikel 3.10 i förordningen om digitala marknader, jämförd med artikel 6.1 i samma förordning. I nämnda artikel 6.1 föreskrivs nämligen att grindvakten ska uppfylla samtliga krav i denna artikel för var och en av sina centrala plattformstjänster som är förtecknade i beslutet om betecknande i enlighet med artikel 3.9 i förordningen om digitala marknader.

40 Beslutet om betecknande utgör visserligen en förutsättning för att de skyldigheter som följer av artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader ska bli tillämpliga, eftersom Apple i förevarande fall inte skulle ha behövt uppfylla de skyldigheter som följer av denna bestämmelse om Apple inte hade betecknats som grindvakt.

41 Den omständigheten att beslutet om betecknande gör de skyldigheter som föreskrivs i förordningen om digitala marknader tillämpliga, bland annat genom att den sexmånadersfrist som föreskrivs i artikel 3.10 i denna förordning, inom vilken grindvakten ska ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att uppfylla de skyldigheter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7 i den aktuella förordningen, börjar löpa, medför emellertid inte att nämnda beslut utgör en genomförandeåtgärd för dessa bestämmelser i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkt 33 ovan. Artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader reglerar nämligen inte villkoren för att beteckna ett företag som grindvakt – bedömningen av vilka utgjorde det huvudsakliga föremålet för beslutet om betecknande – utan begränsar sig till att definiera de interoperabilitetsskyldigheter som företaget omfattas av först sedan ett betecknande har skett.

42 Slutligen ska förevarande mål särskiljas från det mål som avgjordes genom domen av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl. (C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676), vilken Apple har åberopat till stöd för ståndpunkten att reglerna i förordningen om digitala marknader inte kan särskiljas på ett konstlat sätt vid prövningen av en invändning om rättsstridighet.

43 I det sistnämnda målet grundade sig de omtvistade besluten på en övergångsbestämmelse i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen som reglerar den gradvisa övergången till ett slutgiltigt system för årlig semester. Denna gradvisa övergång var föremål för en invändning om rättsstridighet. Domstolen fann att denna invändning kunde tas upp till sakprövning, med motiveringen att övergångsperioden endast motiverades av antagandet av det slutgiltiga systemet och att de omtvistade besluten således utgjorde genomförandeåtgärder för detta system, vilka hade ett direkt rättsligt samband med detta system, eftersom en motsatt tolkning skulle leda till en konstlad uppdelning av den slutgiltiga perioden och övergångsperioderna för ”ett och samma system”.

44 Härav följer att lösningen i det mål som avgjordes genom domen av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl. (C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676), motiverades av de särskilda omständigheterna i det målet, vilka emellertid inte är aktuella i förevarande mål.

45 I förordningen om digitala marknader föreskrivs inte att en övergångsordning och ett slutgiltigt system ska införas efter varandra, utan att det införs ett enda system med skyldigheter för företag som betecknas som grindvakter. Denna ordning är visserligen uppbyggd i två olika faser, nämligen dels när ett företag betecknas som grindvakt, dels när detta företag omfattas av de skyldigheter som föreskrivs i förordningen om digitala marknader. Åtskillnaden mellan dessa två faser följer emellertid direkt av själva strukturen i förordningen om digitala marknader och är således en inneboende del av det sålunda inrättade systemet, utan att denna åtskillnad kan anse vara konstlad.

46 Under dessa omständigheter kan de slutsatser som domstolen drog i sin dom av den 8 september 2020, kommissionen och rådet/Carreras Sequeros m.fl. (C-119/19 P och C-126/19 P, EU:C:2020:676), inte överföras på förevarande mål.

47 Mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 31–33 ovan finner tribunalen att invändningen om rättsstridighet mot denna bestämmelse inte kan tas upp till sakprövning, eftersom artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader inte utgör den rättsliga grunden för beslutet om betecknande och inte har något direkt rättsligt samband med detta beslut.

48 Denna slutsats påverkas inte av Apples argument att företaget i ett sådant fall skulle berövas ett effektivt domstolsskydd, i strid med artikel 47 i stadgan.

49 Artikel 47 första stycket i stadgan föreskriver att var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter kränkts har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol, med beaktande av de villkor som föreskrivs i den artikeln.

50 Enligt förklaringarna till denna artikel, vilka enligt artikel 6.1 tredje stycket FEU och artikel 52.7 i stadgan ska beaktas vid tolkningen av stadgan (dom av den 14 december 2021, Stolichna obshtina, rayon ”Pancharevo”, C-490/20, EU:C:2021:1008, punkt 60) motsvarar artikel 47 andra stycket i stadgan artikel 6.1 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande

friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) (se dom av den 6 september 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

51 Principen om ett effektivt domstolsskydd för de rättigheter som enskilda har enligt unionsrätten består av flera delar, såsom rätten till försvar, principen om parternas likställdhet i processen, rätten till domstolsprövning samt rätten att erhålla rådgivning, låta sig försvaras och företrädas (dom av den 6 november 2012, Otis m.fl., C-199/11, EU:C:2012:684, punkt 48).

52 Det ska i detta hänseende påpekas att det framgår av rättspraxis att rätten till domstolsprövning inte är en absolut rättighet och att den därför kan innehålla proportionerliga begränsningar som eftersträvar ett legitimt mål och inte inkräktar på själva kärnan i denna rättighet (se beslut av den 6 april 2017, PITEE/kommissionen, C-464/16 P, ej publicerat, EU:C:2017:291, punkt 31 och där angiven rättspraxis, och Europadomstolen, 8 juni 2006, V.M. mot Bulgarien, CE:ECHR:2006:0608JUD004572399, §§ 41 och 42 samt där angiven rättspraxis). I enlighet med artikel 52.1 i stadgan kan en inskränkning av rätten till ett effektivt rättsmedel vara tillåten endast om den är föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i denna rättighet, och om den enligt proportionalitetsprincipen är nödvändig och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av Europeiska unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter (dom av den 4 maj 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, punkt 160, och dom av den 15 september 2016, Star Storage m.fl., C-439/14 och C-488/14, EU:C:2016:688, punkt 49).

53 När det gäller villkoret att en begränsning av rätten till ett effektivt rättsmedel ska vara föreskriven i lag, framgår det av punkterna 28–33 ovan att möjligheten att åberopa en invändning om rättsstridighet enligt artikel 277 FEUF är begränsad till bestämmelser i en rättsakt med allmän giltighet som utgör grunden för ett omtvistat beslut eller som har ett direkt rättsligt samband med ett sådant beslut.

54 Vidare är denna begränsning förenlig med det väsentliga innehållet i den grundläggande rätten till ett effektivt domstolsskydd, vilken stadfästs i artikel 47 i stadgan. Det framgår nämligen av fast rättspraxis att artikel 47 i stadgan inte syftar till att ändra det system för domstolsprövning som föreskrivs i fördragen, särskilt inte bestämmelserna om upptagande till sakprövning av talan som väckts direkt vid unionsdomstolen, vilket även framgår av förklaringarna till artikel 47. Dessa förklaringar ska, i enlighet med artikel 6.1 tredje stycket FEU och artikel 52.7 i stadgan, beaktas vid tolkningen av densamma. Sakprövningsförutsättningarna i artikel 263 fjärde stycket FEUF ska således tolkas mot bakgrund av den grundläggande rätten till ett effektivt domstolsskydd, utan att detta emellertid leder till ett kringgående av de i nämnda fördrag uttryckligen föreskrivna villkoren (se dom av den 28 april 2015, T & L Sugars och Sidul Açúcares/kommissionen, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punkterna 43 och 44 samt där angiven rättspraxis).

55 Vad vidare gäller frågan huruvida en sådan begränsning faktiskt svarar mot mål av allmänintresse, ska det även erinras om att det genom artiklarna 263 och 277 FEUF, å ena sidan, och genom artikel 267 FEUF, å andra sidan, har inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden som syftar till att säkerställa kontrollen av lagenligheten av institutionernas rättsakter, genom att anförtro denna prövning åt unionsdomstolen (se dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punkt 92 och där angiven rättspraxis).

56 Att tillåta en invändning om rättsstridighet enligt artikel 277 FEUF med avseende på bestämmelser som inte har något direkt rättsligt samband med beslutet om betecknande skulle kunna strida mot det system med rättsmedel som inrättats genom fördraget, genom att ändra villkoren för upptagande till sakprövning av nämnda invändning. En sådan invändning är enligt den rättspraxis som anges i punkt 30 ovan förbehållen rättsakter med allmän giltighet som är direkt eller indirekt tillämpliga på det fall som är föremål för talan.

57 Slutligen ska det påpekas att en sådan begränsning inte på ett oproportionerligt sätt påverkar rätten till ett effektivt rättsmedel, eftersom Apple behåller möjligheten att åberopa en invändning om rättsstridighet avseende den bestämmelse som Apple har ifrågasatt i förevarande fall inom ramen för andra förfaranden.

58 Såsom kommissionen med rätta har gjort gällande kan artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader nämligen bli tillämplig genom ett beslut som, beroende på omständigheterna, fattas med stöd av artiklarna 8, 13, 24, 29, 30 eller 31 i den aktuella förordningen.

59 För att bemöta Apples argument om åsidosättande av artikel 47 i stadgan, såsom det har preciserats i punkt 25 ovan, ska det påpekas att kommissionens antagande av en genomförandeakt med tillämpning av artikel 8 i förordningen om digitala marknader inte nödvändigtvis innebär att kommissionen konstaterar att grindvakten har gjort sig skyldig till en överträdelse med avseende på de skyldigheter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 eller 7 i förordningen om digitala marknader, eller att grindvakten frivilligt försätter sig i en sådan situation för att kunna göra gällande att en av dessa bestämmelser är rättsstridig med tillämpning av artikel 277 FEUF, i samband med en talan som väckts med stöd av artikel 263 FEUF mot en sådan rättsakt från kommissionen.

60 Enligt artikel 8.3 i förordningen om digitala marknader får en grindvakt begära att kommissionen inleder ett förfarande för att avgöra om de åtgärder som den grindvakten avser att genomföra eller har genomfört för att säkerställa efterlevnad av artikel 6 i förordningen om digitala marknader är effektiva när det gäller att uppnå syftet med den relevanta skyldigheten under grindvaktens specifika omständigheter.

61 För det fall kommissionen finner att dessa åtgärder är otillräckliga, kan den, i enlighet med artikel 8.2 i förordningen om digitala marknader, efter att ha inlett det förfarande som föreskrivs i artikel 20 i den aktuella förordningen, anta en genomförandeakt i vilken det anges vilka åtgärder som den berörda grindvakten är skyldig att vidta för att effektivt uppfylla skyldigheterna i artikel 6.7 i nämnda förordning, utan att behöva konstatera en överträdelse av sistnämnda bestämmelse. Den aktuella grindvakten skulle då, i samband med en talan om ogiltigförklaring av nämnda rättsakt med stöd av artikel 263 FEUF, kunna framställa en invändning om rättsstridighet mot artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader.

62 Av det ovan anförda följer att eftersom Apples invändning om rättsstridighet avseende artikel 6.7 i förordningen om digitala marknader inte kan tas upp till prövning, kan den första grunden i mål T-1080/23 inte upptas till prövning och det är därvid inte nödvändigt att pröva huruvida ett yrkande om delvis ogiltigförklaring av artikel 2 b i beslutet om betecknande kan tas upp till prövning.

Den andra grunden i mål T-1080/23

63 Apple har genom sin andra grund i mål T-1080/23 bestritt kommissionens bedömning i beslutet om betecknande, enligt vilket Apples dess fem butiker för programvaruapplikationer, det vill säga iOS App Store (för mobiltelefonerna iPhone), iPadOS App Store (för surfplattorna iPad), watchOS App Store (för klockorna Apple Watch), macOS App Store (för Mac-datorer) och tvOS App Store (för Apples tv-konsoler) (nedan tillsammans kallade App Store-butikerna) utgör en enda central plattformstjänst.

64 I förevarande fall ska det inledningsvis erinras om att Apple den 3 juli 2023, i enlighet med artikel 3.3 i förordningen om digitala marknader, lämnade den relevanta information som avses i punkt 2 i nämnda artikel till kommissionen med användning av det formulär (nedan kallat GD-formuläret) som återfinns i bilaga I till kommissionens genomförandeförordning (EU) 2023/814 av den 14 april 2023 om detaljerade arrangemang för kommissionens handläggning av vissa förfaranden i enlighet med förordningen om digitala marknader (EUT L 102, 2023, s. 6). Under betecknandeförfarandet gjorde Apple bland annat gällande att företaget drev App Store-butikerna, att nämnda butiker skulle anses som onlinebaserade förmedlingstjänster, i den mening som avses i artikel 2 led 5 i förordningen om digitala marknader, och att var och en av dessa butiker utgjorde en separat central plattformstjänst, vilket innebar att endast programvarubutiken iOS App Store överskred de tröskelvärden som föreskrivs i artikel 3.2 i nämnda förordning.

65 För det första påpekade kommissionen, i skäl 37 i beslutet om betecknande, att den tjänst som erbjuds av App Store-butikerna (nedan kallad App Store-tjänsten) uppfyller både definitionen av en onlinebaserad förmedlingstjänst, i enlighet med artikel 2 led 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1150 av den 20 juni 2019 om främjande av rättvisa villkor och transparens för företagsanvändare av onlinebaserade förmedlingstjänster (EUT L 186, 2019, s. 57), till vilken det hänvisas i artikel 2 led 5 i förordningen om digitala marknader, och definitionen av en butik för programvaruapplikationer, i enlighet med artikel 2 led 14 i den förordningen.

66 För det andra fann kommissionen i skälen 38–41 i beslutet om betecknande att var och en av App Store-butikerna, oavsett vilken apparat som den var tillgänglig på, användes för samma ändamål, det vill säga som mellanhand mellan slutanvändare och företagsanvändare vid distribution av appar och digitalt innehåll som är integrerade i appen. Kommissionen ansåg även att dessa skillnader, trots skillnaderna mellan de olika App Store-butiker som Apple hade åberopat för att motivera att var och en av dem hade olika syften, snarare hänförde sig till arten, funktionen och användningen av de olika enheter som respektive App Store-butik var tillgänglig på samt erfarenheten hos användaren av den berörda enheten, varför det inte var motiverat att behandla var och en av App Store-butikerna som separata centrala plattformstjänster.

67 För det tredje underströk kommissionen, i skälen 43–47 i beslutet om betecknande, att utvecklare av online-appar och slutanvändare omfattades av identiska eller mycket likartade regler, policy, riktlinjer och tekniska specifikationer när de använde App Store-butiker på de fem apparaterna i fråga.

68 För det fjärde påpekade kommissionen, i skälen 48–56 i beslutet om betecknande, att Apple, vad gäller de appar som distribueras via var och en av App Store-butikerna, tillhandahöll företagsanvändare och slutanvändare samma eller mycket liknande verktyg eller tjänster, inbegripet supporttjänster.

69 För det femte angav kommissionen, i skälen 57–59 i beslutet om betecknande, att Apple i vissa av sina yttranden presenterade App Store-butikerna som en enda tjänst, oavsett vilken enhet som användes för att få tillgång till dem.

70 Med hänsyn till att tröskelvärdena i artikel 3.2 i förordningen om digitala marknader hade uppnåtts drog kommissionen följaktligen, i skäl 71 i beslutet om betecknande, slutsatsen att Apple skulle betecknas som grindvakt i enlighet med artikel 3.4 i denna förordning vad gäller App Store-tjänsten såsom central plattformstjänst.

71 Den andra grunden i mål T-1080/23 består av fyra anmärkningar som ska prövas tillsammans. Apple har för det första gjort gällande att App Store-butikerna har olika huvudsakliga syften, nämligen att förmedla tillhandahållandet av appar på varje typ av apparat i fråga. För det andra har Apple gjort gällande att slutanvändarna och företagsanvändarna använder var och en av dessa butiker på olika sätt. För det tredje anser Apple att de ytterligare argument som framfördes i beslutet om betecknande saknar rättslig relevans, eftersom de inte rör syftet med App Store-butikerna. För det fjärde har Apple gjort gällande att kommissionens tillvägagångssätt med avseende på framtida butiker för programvaruapplikationer visar att kommissionen gjorde fel när den betecknade App Store-butikerna som en enda central plattformstjänst.

72 Kommissionen samt Republiken Frankrike, Coalition for App Fairness och Free Software Foundation Europe har bestritt Apples argument. Kommissionen har även gjort gällande att det andra yrkandet i mål T-1080/23 inte kan tas upp till sakprövning.

73 Det ska i detta hänseende för det första erinras om att det i artikel 2.2 a i förordningen om digitala marknader anges att onlinebaserade förmedlingstjänster är centrala plattformstjänster i den mening som avses i nämnda förordning.

74 Vad för det andra gäller definitionen av onlinebaserade förmedlingstjänster hänvisar artikel 2 led 5 i förordningen om digitala marknader till artikel 2 led 2 i förordning 2019/1150. Enligt sistnämnda bestämmelse rör det sig om tjänster som först och främst utgör informationssamhällets tjänster i den mening som avses i artikel 1.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (EUT L 241, 2015, s. 1) och som gör det möjligt för företagsanvändare att erbjuda konsumenter varor eller tjänster i syfte att främja initieringen av direkttransaktioner mellan dessa företagsanvändare och konsumenter, oavsett var dessa transaktioner slutligen genomförs eller inte, och slutligen så tillhandahålls tjänsterna företagsanvändare genom ett avtalsförhållande mellan leverantören av dessa tjänster och företagsanvändare som erbjuder konsumenter varor eller tjänster.

75 För det tredje preciseras i artikel 2 led 14 i förordningen om digitala marknader att en butik för programvaruapplikationer är en typ av onlinebaserade förmedlingstjänster som är inriktad på programvaruapplikationer som förmedlad produkt eller tjänst.

76 Det följer således av bestämmelserna i artikel 2 leden 2, 5 och 14 i förordningen om digitala marknader, jämförda med varandra, att en butik för programvaruapplikationer, i den mening som avses i denna förordning, är en central plattformstjänst, eftersom den, i egenskap av onlinebaserad förmedlingstjänst, gör det möjligt för företagsanvändare att erbjuda programvaruapplikationer till slutanvändare, i syfte att underlätta initieringen av direkta

transaktioner dem emellan, oavsett om dessa transaktioner slutligen genomförs eller inte, eftersom nämnda tjänst erbjuds av ett företag som erbjuder centrala plattformstjänster på grundval av avtalsförhållanden med de aktuella företagsanvändarna.

77 Apple har inte ifrågasatt bedömningen att var och en av App Store-butikerna utgör en butik för programvaruapplikationer och således en onlinebaserad förmedlingstjänst i den mening som avses i förordningen om digitala marknader.

78 Apple har emellertid hävdat att kommissionen inte borde ha betraktat samtliga App Store-butiker som en enda central plattformstjänst, med hänsyn till att var och en av dessa butiker har ett eget syfte, nämligen att tillhandahålla en onlinebaserad förmedlingstjänst mellan företagsanvändare och slutanvändare i förhållande till den enhet på vilken butiken fungerar. Apple har även gjort gällande att kommissionen borde ha beaktat artikel 2 led 15 i förordningen om digitala marknader, i vilken en programvaruapplikation definieras som varje digital produkt eller tjänst som körs på ett operativsystem.

79 Det ska i detta hänseende påpekas att definitionen av en butik för programvaruapplikationer i förordningen om digitala marknader, såsom har angetts i punkt 76 ovan, inte gör kvalificeringen av en onlinebaserad förmedlingstjänst beroende av vare sig den apparat på vilken butiken drivs eller det operativsystem på vilket de programvaruapplikationer som erbjuds i denna butik fungerar.

80 Denna bedömning stöds av skäl 14 i förordningen om digitala marknader, av vilket det bland annat framgår att definitionen av en central plattformstjänst, vid tillämpningen av nämnda förordning, bör vara teknikneutral och förstås så, att den omfattar de centrala plattformstjänster som erbjuds på olika sätt eller på olika apparater. Av detta följer att unionslagstiftaren har avsett att förhindra att kvalificeringen av en tjänst enligt förordningen om digitala marknader kan variera beroende på de tekniska val som grindvakten gör och att bedömningen av huruvida det finns en butik för programvaruapplikationer måste göras mot bakgrund av den definition som ges i förordningen om digitala marknader, oberoende av det operativsystem som programvaruapplikationerna i fråga använder eller det fysiska medium på vilket distributionen av dem sker.

81 Vidare framgår det av artikel 2 led 14 i förordningen om digitala marknader att programvaruapplikationer endast är föremål för den transaktion som en butik för programvaruapplikationer är inriktad på, vilket framgår av orden ”som förmedlad produkt eller tjänst”. Denna bestämmelse, i vilken det görs åtskillnad mellan en butik för programvaruapplikationer som en onlinebaserad förmedlingstjänst och de programvaruapplikationer som den gör det möjligt att distribuera, innebär således inte att klassificeringen av butiken för programvaruapplikationer är beroende av det operativsystem på vilket dessa applikationer är avsedda att fungera.

82 I den mån Apple har gjort gällande att kommissionen, på ett sätt som är inkonsekvent med det tillvägagångssätt som kommissionen tillämpade för App Store-butikerna, medgav att Apples operativsystem, däribland iOS för vilket Apple betecknades som grindvakt, utgjorde separata tjänster beroende på vilken utrustning som respektive operativsystem fungerar på, är det tillräckligt att göra följande påpekande. Artikel 2 led 10 i förordningen om digitala marknader definierar ett operativsystem som ”en systemprogramvara som kontrollerar maskinvarans eller programvarans grundläggande funktioner och gör det möjligt för programvaruapplikationer att köras på den”. Såsom kommissionen påpekade i skäl 83 i klassificeringsbeslutet var det således

nödvändigt att bedöma ett operativsystems tekniska syfte, med beaktande av att begreppet operativsystem var nära kopplat till den hårdvara eller programvara för vilken operativsystemet var särskilt utformat för att kontrollera de grundläggande funktionerna på och på vilket det var avsett att möjliggöra applikationernas funktion. Detta är i princip inte fallet med en butik för programvaruapplikationer, vars kvalificering varken är beroende av den apparat på vilken butiken drivs eller av det operativsystem på vilket de programvaruapplikationer som erbjuds i denna butik fungerar, såsom har angetts ovan i punkt 79.

83 I den mån Apple även har åberopat bilagan till förordningen om digitala marknader, av vilken Apple anser att det följer att var och en av App Store-butikerna ska betraktas som en separat central plattformstjänst, ska det erinras om att bilagan till nämnda förordning har samma rättsliga värde som den aktuella förordningen och utgör en integrerad del av denna förordning (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 24 november 2010, kommissionen/rådet, C-40/10, EU:C:2010:713, punkt 61). Följaktligen kan den tjäna till att förtydliga räckvidden av en definition som anges i en annan bestämmelse i nämnda rättsakt (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 september 2019, A m.fl., C-347/17, EU:C:2019:720, punkterna 39–41 och 49).

84 Enligt avsnitt A.1 i bilagan till förordningen om digitala marknader är syftet med denna bilaga att ”specificera metoden för att identifiera och beräkna aktiva slutanvändare och aktiva företagsanvändare för varje central plattformstjänst som förtecknas i artikel 2.2 [i förordningen om digitala marknader]”, för att göra det möjligt för företagen att bedöma huruvida deras centrala plattformstjänster uppfyller de kvantitativa tröskelvärden som fastställs i artikel 3.2 b i nämnda förordning och således presumeras uppfylla kravet i artikel 3.1 b i förordningen.

85 Eftersom bilagan till förordningen om digitala marknader syftar till att göra det möjligt för företagen att identifiera de aktiva slutanvändarna och de aktiva företagsanvändarna av varje central plattformstjänst som räknas upp i artikel 2 led 2 i förordningen, konstaterar tribunalen att den innehåller uppgifter som är relevanta för avgränsningen av de centrala plattformstjänster som erbjuds av ett företag. Om kommissionen tillämpade andra kriterier för avgränsningen av centrala plattformstjänster än de som tillämpas av företagen vid beräkningen av aktiva slutanvändare och aktiva företagsanvändare för deras centrala plattformstjänster, i syfte att bedöma huruvida de tröskelvärden som föreskrivs i artikel 3.2 b i förordningen om digitala marknader har uppnåtts, skulle dessa företag inte kunna dra nytta av den rättssäkerhet som bilagan till den förordningen ska ge dem, såsom föreskrivs i skäl 20 i denna förordning.

86 Det är dessutom riktigt, såsom Apple har hävdat, att när en eller flera centrala plattformstjänster tillhör samma kategori bland dem som räknas upp i artikel 2 led 2 i förordningen om digitala marknader, såsom är fallet med App Store-butiker, som ingår i samma kategori av onlinebaserade förmedlingstjänster, preciseras i avsnitt D i bilagan till förordningen om digitala marknader, med rubriken ”Inlämning av uppgifter”, i punkt 2 b att det företag som tillhandahåller centrala plattformstjänster ska som separata centrala plattformstjänster betrakta sådana centrala plattformstjänster som används för olika ändamål av antingen deras slutanvändare eller deras företagsanvändare, eller båda, även om deras slutanvändare eller företagsanvändare kan vara desamma.

87 Apple har emellertid inte åberopat några omständigheter som visar att var och en av App Store-butikerna, beroende på vilken apparat den används, är föremål för en annan användning än de andra App Store-butiker, såväl när det gäller slutanvändarna som företagsanvändarna. Även om Apple har åberopat omständigheter som bland annat avser användningsfrekvensen för var

och en av App Store-butikerna under samma period, typen av nedladdade applikationer, storleken på utbudet i katalogen över erbjudna appar eller presentationen av varje butik för programvaruapplikationer på varje apparat i fråga, kan det konstateras att dessa omständigheter inte ändrar den omständigheten att nämnda användare och företag använder sig av samtliga App Store-butiker i samma syfte, det vill säga, i huvudsak, att ingå en direkt transaktion avseende de aktuella programvaruapplikationerna, i enlighet med definitionen av en butik för programvaruapplikationer i förordningen om digitala marknader, såsom den har angetts i punkt 76 ovan. Kommissionen gjorde således en riktig bedömning när den fann att var och en av App Store-butikerna användes för samma ändamål och att de således kunde betraktas som en enda central plattformstjänst.

88 Det ska dessutom påpekas att kommissionen, såsom det har erinrats om i punkterna 66–69 ovan, i beslutet om betecknande bemötte Apples argument att dess App Store-butiker hade olika syften beroende på vilken enhet de fungerade på. Apple har inte hävdat att kommissionen underlät att beakta vissa av dessa omständigheter, utan har hävdat att kommissionen gjorde en annan bedömning än den som Apple framförde i sin anmälan. Kommissionen gjorde emellertid en riktig bedömning när den fann att de uppgifter som Apple hade lämnat avsåg arten, funktionen och användningen av de olika enheter på vilka App Store-butiker är tillgängliga, vilket innebär att det mot bakgrund av dessa uppgifter inte kunde konstateras att slutanvändarna och företagsanvändarna använde App Store-butiker för olika ändamål.

89 När det gäller Apples anmärkning mot kommissionen, som enligt Apple inte borde ha grundat sig på de tre ytterligare överväganden som utvecklades i skälen 43–59 i beslutet om betecknande för att anse att App Store-butikerna utgjorde en enda central plattformstjänst, ska det påpekas att kommissionens bedömning inledningsvis grundar sig på övervägandena i skälen 37 och 39 i beslutet om betecknande, det vill säga i huvudsak den omständigheten att App Store-butikerna uppfyller de definitioner som föreskrivs i artikel 2 leden 2, 5 och 14 i förordningen om digitala marknader för att kunna kvalificeras som centrala plattformstjänster i den mening som avses i den förordningen och att de används i samma syfte, såväl ur slutanvändarens som den yrkesmässiga användarens perspektiv, på alla apparater som de är tillgängliga på, i förevarande fall för att säkerställa distributionen av programvaruapplikationer. Det framgår emellertid av punkterna 71–88 ovan att kommissionens överväganden var tillräckliga för att anse att App Store-tjänsten utgjorde en och samma centrala plattformstjänst i den mening som avses i förordningen om digitala marknader.

90 Det ska under alla omständigheter påpekas att de tre grupperna av ytterligare överväganden i fråga avser, för det första, regler, riktlinjer och avtalsbestämmelser som Apple har genomfört gentemot slutanvändarna och företagsanvändarna av App Store-butiker, för det andra, stödtjänster till slutanvändare och utvecklingstjänster till företagsanvändare som Apple tillhandahåller i samband med App Store-butiker, samt möjligheten att använda samma konto för att få tillgång till olika App Store-butiker eller att på samtliga enheter använda en applikation som förvärvats genom App Store-butiker, samt för det tredje, delar av Apples kommunikation avseende användningen av detsamma varumärket App Store för att beteckna samtliga App Store-butiker.

91 Det ska emellertid understrykas att de tre grupperna av ytterligare överväganden i fråga avser de villkor som Apple har infört för användning av App Store-butiker för såväl slutanvändarna som företagsanvändarna. I motsats till vad Apple har hävdat kan det således konstateras att dessa ytterligare överväganden är relevanta för att visa att App Store-butikerna har samma syfte, nämligen att underlätta transaktioner mellan nämnda användare och nämnda företag vad gäller programvaruapplikationer.

92 Det ska vidare påpekas att även om Apple har bestritt kommissionens åberopande av de ytterligare övervägandena i fråga, har Apple inte hävdat att kommissionen gjorde sig skyldig till något materiellt fel med avseende på dessa överväganden.

93 För att kvalificera centrala plattformstjänster mot bakgrund av bland annat definitionerna i artikel 2 i förordningen om digitala marknader och för att säkerställa att ett företag inte försöker kringgå bestämmelserna i förordningen, i enlighet med bestämmelserna i artikel 13 i densamma, kan kommissionen inte heller klandras för att ha beaktat samtliga relevanta omständigheter som kan visa att flera tjänster i själva verket utgör en och samma centrala plattformstjänst vid beräkningen av de tröskelvärden som fastställs i artikel 3.2 i förordningen om digitala marknader. Denna möjlighet gäller i än högre grad när kommissionen, såsom i förevarande fall, inte avser att anta den presentation av dessa tjänster som det berörda företaget har föreslagit i GD-formuläret.

94 Vad slutligen gäller Apples anmärkning att kommissionens tillvägagångssätt i beslutet om betecknande får till följd att Apples framtida butiker för programvaruapplikationer automatiskt kommer att omfattas av nämnda beslut, oavsett vilken apparat som de är utformade för, räcker det att påpeka att detta argument grundar sig på en tolkning av bestämmelserna i artikel 2.2 i förordningen om digitala marknader och dess bilaga, enligt vilken kommissionen, för att kvalificera App Store-butikerna som centrala plattformstjänster enligt förordningen om digitala marknader, borde ha beaktat den apparat på vilken respektive App Store-butik används. Av de skäl som anges i punkterna 79–82 ovan är detta argument emellertid felaktigt och kan inte godtas.

95 Det ska dessutom erinras om att det följer av fast rättspraxis att en rättsakts lagenlighet ska bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (se dom av den 4 oktober 2024, García Fernández m.fl./kommissionen och SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, punkt 327 och där angiven rättspraxis).

96 Den information som Apple lämnade under betecknandeförfarandet angående det förestående utsläppandet på marknaden av en ny Vision Pro-apparat som hade en egen butik för programvaruapplikationer kunde inte ändra kommissionens bedömning av App Store-tjänsten, av samma skäl som dem som anges i punkterna 79–82 ovan.

97 Det ska under alla omständigheter erinras om att beslutet om betecknande endast avser betecknandet av Apple som grindvakt för de centrala plattformstjänster för vilka Apple lämnade in i sitt GD-formulär, vilket i förevarande fall, vad gäller kategorin butiker för programvaruapplikationer, var begränsat till App Store-butikerna. Det ska dessutom tilläggas att kommissionen, på begäran av bland annat grindvakten, när som helst får se över, ändra eller upphäva ett beslut om betecknande som antagits med stöd av artikel 3 i förordningen om digitala marknader, om någon av de sakförhållanden som ligger till grund för beslutet ändras väsentligt eller om beslutet grundar sig på ofullständig, oriktig eller vilseledande information, såsom följer av artikel 4.1 i den förordningen.

98 Under dessa omständigheter framgår det av det ovan anförda att kommissionen, i skäl 38 i beslutet om betecknande, kunde anse att App Store-tjänsten utgjorde en enda onlinebaserad förmedlingstjänst, oavsett vilken apparat från vilken tjänsten var tillgänglig.

99 Av det ovan anförda följer således att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden i mål T-1080/23, utan att det är nödvändigt att pröva frågan huruvida ett yrkande om ogiltigförklaring, i dess helhet, av artikel 2 a i beslutet om betecknande kan tas upp till sakprövning.

Den tredje grunden i mål T-1080/23

100 Genom den tredje grunden i mål T-1080/23 har Apple hävdat att kommissionen gjorde en felaktig tolkning och tillämpning av förordningen om digitala marknader och den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation samt felaktigheter beträffande de faktiska omständigheterna, eftersom det i beslutet om betecknande slogs fast att iMessage utgör en NIICS.

101 Kommissionen har ifrågasatt huruvida den tredje grunden kan tas upp till sakprövning.

102 Kommissionen anser att bedömningarna i skälen i beslutet om betecknande som sådana endast kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mån de utgör ett nödvändigt stöd för artikeldelen i beslutet. Så är emellertid inte fallet med det omtvistade konstaterandet att iMessage är en NIICS.

103 Kommissionen har vidare hävdat att endast åtgärder som är avsedda att ha bindande rättsverkningar som kan påverka Apples intressen, genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning, kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Apple har inte förklarat eller visat på vilket sätt bedömningen i skälen i beslutet om betecknande, enligt vilken iMessage är en NIICS som utgör en central plattformstjänst (nedan kallad NIICS som utgör en central plattformstjänst), väsentligt förändrar dess rättsliga ställning.

104 Apple har gjort gällande att den rättspraxis som kommissionen har hänvisat till, enligt vilken en talan om ogiltigförklaring inte kan väckas enbart mot skälen i ingressen till en unionsrättsakt, saknar relevans.

105 Apple anser vidare att den rättsliga följden av kommissionens kvalificering som NIICS är att marknadsundersökningen inleds på grundval av artikel 17.3 i förordningen om digitala marknader. Detta innebär således att Apple måste följa de lagstadgade förfaranden som föreskrivs i den förordningen om digitala marknader. Om tribunalen skulle anse att Apple endast har rätt att bestrida ett beslut som innebär att iMessage kvalificeras som en viktig ingång, skulle detta dessutom innebära att kommissionens beslut att avsluta marknadsundersökningen inte heller är en rättsakt mot vilken talan kan väckas, vilket innebär att Apple saknar möjlighet att bestrida kvalificeringen som NIICS.

106 Även Republiken Frankrike anser att den tredje grunden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom beslutet om betecknande inte väsentligt förändrade Apples rättsliga ställning när det gäller iMessage.

107 Det följer av fast rättspraxis att en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF kan väckas mot alla bestämmelser – oavsett form – som har antagits av institutionerna och som är avsedda att ha bindande rättsverkningar (se dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 44 och där angiven rättspraxis, och dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

108 Det är endast åtgärder som har sådana bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen, genom att på ett väsentligt sätt förändra sökandens rättsliga ställning, som utgör sådana akter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring (dom av den 17 juli 2008, Athinaïki Techniki/kommissionen, C-521/06 P, EU:C:2008:422, punkt 29, dom av

den 26 januari 2010, Internationaler Hilfsfonds/kommissionen, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punkt 51, och dom av den 9 december 2014, Schönberger/parlamentet, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, punkt 13).

109 Bedömningen av om en rättsakt eller ett beslut har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dennes rättsliga ställning ska göras med hänsyn till dess innehåll i sak (dom av den 22 juni 2000, Nederländerna/kommissionen, C-147/96, EU:C:2000:335, punkt 27, och dom av den 16 juli 2015, kommissionen/rådet, C-425/13, EU:C:2015:483, punkt 27).

110 Domstolen har på denna punkt preciserat att det för att ta hänsyn till en rättsakts innebörd i sig är nödvändigt att bedöma rättsaktens rättsverkningar mot bakgrund av objektiva kriterier, såsom rättsaktens innehåll, i förekommande fall med beaktande av det sammanhang i vilket den antogs och befogenheterna för den unionsinstitution, det unionsorgan eller den unionsbyrå som har antagit rättsakten, varvid dessa befogenheter inte ska beaktas på ett abstrakt sätt, utan som omständigheter som kan tjäna som vägledning vid den konkreta bedömningen – som är oundgänglig och av central betydelse – av rättsaktens innehåll (dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 41).

111 Det framgår av fast rättspraxis att det emellertid enbart är den bindande delen av ett beslut som medför rättsverkningar och som följaktligen kan gå någon emot, oavsett på vilka skäl detta beslut grundas. Vad däremot avser bedömningarna i skälen i ett beslut, kan de inte som sådana bli föremål för en talan om ogiltigförklaring och kan endast bli föremål för unionsdomstolens lagenlighetsprövning om de, i egenskap av skäl i en rättsakt som går någon emot, utgör ett nödvändigt stöd för artikeldelen i denna rättsakt, eller om dessa skäl åtminstone kan ändra innehållet i det som beslutats i den aktuella rättsaktens artikeldel (beslut av den 28 januari 2004, Nederländerna/kommissionen, C-164/02, EU:C:2004:54, punkt 21, och dom av den 26 februari 2015, Orange/kommissionen, T-385/12, ej publicerad, EU:T:2015:117, punkt 70). Det ska i detta sammanhang erinras om att artikeldelen i en rättsakt i princip inte kan skiljas från sin motivering, vilket innebär att den vid behov ska tolkas med beaktande av de skäl som föranledde att rättsakten antogs (se dom av den 30 september 2003, Cableuropa m.fl./kommissionen, T-346/02 och T-347/02, EU:T:2003:256, punkt 211 och där angiven rättspraxis).

112 I beslutet om betecknande ansåg kommissionen att iMessage var en NIICS som utgör en central plattformstjänst och att Apple uppfyllde de tröskelvärden som fastställs i artikel 3.2 i förordningen om digitala marknader för denna centrala plattformstjänst. Detta föranledde kommissionen att anta att den utgjorde en viktig ingång som gjorde det möjligt för företagsanvändare att nå slutanvändare i den mening som avses i artikel 3.1 b i nämnda förordning. Eftersom Apple hade lagt fram tillräckligt underbyggda argument som uppenbart ifrågasatte presumtionen i artikel 3.2 i förordningen om digitala marknader med avseende på iMessage, beslutade kommissionen att inleda en marknadsundersökning av denna tjänst i enlighet med artikel 17.3 i den förordningen för att avgöra om denna centrala plattformstjänst skulle förtecknas i beslutet om betecknande. IMessage finns följaktligen inte med i artikeldelen i beslutet om betecknande såsom en central plattformstjänst som utgör en viktig ingång.

113 Skälen 138–148 i beslutet om betecknande, i vilka motiveringen till att iMessage ska anses vara en NIICS som utgör en central plattformstjänst anges, utgör således inte ett nödvändigt stöd för artikeldelen i beslutet om betecknande.

114 När det sedan gäller de rättsliga verkningarna av beslutet om betecknande inom ramen för förordningen om digitala marknader, har Apple gjort gällande att kommissionen inte kunde inleda en marknadsundersökning på grundval av artikel 17.3 i den förordningen utan att först kvalificera iMessage som en NIICS som utgör en central plattformstjänst. Denna kvalificering innebär enligt Apple att företaget omfattas av de förfaranden som föreskrivs i förordningen om digitala marknader. Tribunalen konstaterar emellertid att kommissionen inte har angett några bindande och konkreta rättsverkningar som är knutna till inledandet av en marknadsundersökning och som på ett väsentligt sätt kan ändra Apples rättsliga ställning.

115 Såsom kommissionen har gjort gällande anger förordningen om digitala marknader inte någon skyldighet eller några rättsliga konsekvenser enbart på grundval av kvalificeringen av en tjänst, så länge som den aktuella tjänsten inte nämns i artikeldelen i ett beslut om betecknande som en viktig ingång som gör det möjligt för företagsanvändare att nå slutanvändare i den mening som avses i artikel 3.1 b i nämnda förordning.

116 När det gäller grindvakternas skyldighet att uppnå interoperabilitet för NIICS är nämligen artikel 7 i förordningen om digitala marknader endast tillämplig på ”[NIICS] som är förtecknade i beslutet om betecknande i enlighet med artikel 3.9 [i denna förordning]”. Detsamma gäller de skyldigheter som anges i artiklarna 5 och 6 i förordningen om digitala marknader, i vilka det i punkt 1 i respektive artikel föreskrivs att ”[g]rindvakten ska uppfylla samtliga skyldigheter i denna artikel för var och en av sina centrala plattformstjänster som är förtecknade i beslutet om betecknande i enlighet med artikel 3.9 [i nämnda förordning]”. Slutligen föreskrivs i artikel 3.10 i förordningen om digitala marknader att ”[g]rindvakten ska uppfylla de skyldigheter som fastställs i artiklarna 5, 6 och 7 senast sex månader efter det att en central plattformstjänst har förtecknats i beslutet om betecknande enligt punkt 9 i den här artikeln”.

117 Följaktligen ska Apple inte anses omfattas av någon av de skyldigheter som föreskrivs i förordningen om digitala marknader vad gäller dess tjänst iMessage på grund av antagandet av beslutet om betecknande, även om nämnda tjänst i detta beslut kvalificeras som en NIICS som utgör en central plattformstjänst.

118 Apple har även gjort gällande att tredje parter skulle kunna stödja sig på det omtvistade konstaterandet för att begära att kommissionen i framtiden identifierar iMessage som en viktig ingång, förutsatt att de relevanta villkoren är uppfyllda. Apple har tillagt att kommissionen inte är skyldig att bedöma huruvida iMessage förblir en NIICS som utgör en central plattformstjänst vid eventuella framtida översyner av frågan huruvida denna tjänst utgör en viktig ingång, eftersom denna kvalificering slutgiltigt har antagits.

119 I artikel 53 i den aktuella förordningen föreskrivs att kommissionen senast den 3 maj 2026 och därefter vart tredje år ska utvärdera förordningen om digitala marknader och särskilt huruvida det är nödvändigt att ändra förteckningen över centrala plattformstjänster i dess artikel 2 led 2, i vilken NIICS ingår. Det följer dessutom av artikel 4.2 i förordningen om digitala marknader, jämförd med skäl 30 i samma förordning, att de centrala plattformarnas mycket snabbt föränderliga och komplexa tekniska karaktär kräver en regelbunden översyn av grindvakternas status och av förteckningen över centrala plattformstjänster som var för sig utgör en viktig ingång. Det finns emellertid inget i förordningen om digitala marknader som gör det möjligt att konstatera att kommissionen, vid en eventuell översyn av en central plattformstjänst i egenskap av viktig ingång, skulle kunna grunda sig på den analys som gjordes i samband med antagandet av ett tidigare beslut om betecknande och utan att göra en ny bedömning av de omständigheter som är föremål för denna omprövning.

120 Det följer således av artikel 4.2 i förordningen om digitala marknader att kvalificeringen av iMessage som en NIICS som utgör en central plattformstjänst inte kan anses vara slutgiltigt fastställd för framtiden.

121 Det ska dessutom påpekas att artikel 2.9 i förordningen om digitala marknader definierar NIICS med hänvisning till artikel 2.7 i den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation.

122 Genom en åtgärd för processledning och vid förhandlingen tillfrågades parterna om huruvida det omtvistade konstaterandet i beslutet om betecknande kunde ha bindande rättsverkningar och på ett väsentligt sätt förändra Apples rättsliga ställning vad gäller tillämpningen av den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation i nationella förfaranden.

123 Apple ansåg att kommissionens kvalificering av iMessage som en NIICS som utgör en central plattformstjänst i beslutet om betecknande kunde ha och redan hade påverkat de behöriga nationella regleringsmyndigheternas, andra behöriga myndigheters och nationella domstolars genomförande av den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation.

124 På denna punkt påpekar tribunalen att genomförandet av den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation, när den väl införlivats med nationell rätt, är en uppgift för de nationella myndigheter som medlemsstaterna har utsett som behöriga. Skyldigheten för en medlemsstat att vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att uppnå det resultat som föreskrivs i ett direktiv är nämligen en tvingande skyldighet enligt såväl artikel 288 tredje stycket FEUF som enligt direktivet i sig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 december 1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, EU:C:1997:628, punkt 40 och där angiven rättspraxis). I förevarande fall föreskrivs denna skyldighet att införliva direktivet i artikel 124 i den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation.

125 Tribunalen erinrar vidare om att de lagstiftnings- och regleringssystem som medlemsstaterna har infört för att följa den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation och förordningen om digitala marknader är olika regelverk. Den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation innehåller nämligen inte någon bestämmelse som föreskriver att de nationella regleringsmyndigheterna och andra behöriga myndigheter, när de utövar de befogenheter och det ansvar som de har tilldelats, är bundna av kommissionens eventuella kvalificering av en NIICS i samband med genomförandet av förordningen om digitala marknader.

126 Tvärtom preciseras i artikel 1.4 i förordningen om digitala marknader, jämförd med skäl 64 i samma förordning, att när det gäller interpersonella kommunikationstjänster i den mening som avses i artikel 2 led 5 i den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation ”påverkar [förordningen om digitala marknader] inte de befogenheter och ansvarsområden som tilldelats de nationella regleringsmyndigheterna och andra behöriga myndigheter i enlighet med artikel 61 i [den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation]”. Det följer av denna bestämmelse att de behöriga myndigheterna enligt den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation, när de utövar sina befogenheter och ansvar med avseende på denna typ av tjänster, inte är bundna av bestämmelserna i förordningen om digitala marknader.

127 Dessutom ger den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation inte kommissionen någon uttrycklig rådgivande eller samordnande roll när det gäller att bedöma om en viss tjänst omfattas av dess tillämpningsområde.

128 Härav följer att de behöriga nationella myndigheternas utövande av de befogenheter och det ansvar som de har enligt den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation med avseende på en NIICS inte kan vara beroende av den kvalificering som kommissionen tidigare gjort inom ramen för genomförandet av förordningen om digitala marknader.

129 Tribunalen konstaterar således att kommissionens kvalificering som en NIICS som utgör en central plattformstjänst i beslutet om betecknande inte har bindande rättsverkningar som kan påverka Apples intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning i den mening som avses i den rättspraxis som anges i punkterna 108 och 109 ovan.

130 Denna bedömning påverkas inte av Apples argument att eftersom Apple endast hade rätt att bestrida ett slutligt beslut av kommissionen om beslutet ledde till att företaget betecknades som grindvakt, fanns det inget sätt att bestrida kommissionens bedömning att iMessage är en NIICS, vilket strider mot Apples rätt till ett effektivt rättsmedel och tillgång till domstolsprövning i den mening som avses i artikel 47 i stadgan och artikel 6 i Europakonventionen.

131 I detta hänseende framgår det av punkterna 49–52 ovan att rätten till domstolsprövning inte är absolut och att den därför kan innehålla proportionerliga begränsningar som eftersträvar ett legitimt mål och inte inkräktar på själva kärnan i denna rättighet.

132 Vad sedan mer specifikt gäller villkoren för upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring är syftet med denna rättighet – även om villkoret avseende bindande rättsverkningar ska tolkas mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd, såsom garanteras i artikel 47 första stycket i stadgan – inte att det i fördragen föreskrivna systemet med domstolsprövning ska ändras, särskilt inte bestämmelserna om upptagande av talan som väckts direkt vid Europeiska unionens domstol, vilket även framgår av förklaringarna till denna artikel 47. Dessa förklaringar ska, i enlighet med artikel 6.1 tredje stycket FEU och artikel 52.7 i stadgan, beaktas vid tolkningen av densamma. Tolkningen av begreppet rättsakt mot vilken talan kan väckas mot bakgrund av nämnda artikel 47 kan således inte leda till att detta villkor sätts åt sidan utan att överskrida de befogenheter som unionsdomstolarna tilldelats genom fördraget. Tolkningen av begreppet rättsakt mot vilken talan kan väckas mot bakgrund av nämnda artikel 47 kan följaktligen inte leda till att detta villkor sätts åt sidan, utan att gå utöver de befogenheter som unionsinstitutionerna tilldelats i fördraget (se dom av den 25 oktober 2017, Slovakien/kommissionen, C-593/15 P och C-594/15 P, EU:C:2017:800, punkt 66 och där angiven rättspraxis, och dom av den 9 juli 2020, Republiken Tjeckien/kommissionen, C-575/18 P, EU:C:2020:530, punkterna 52 och 53).

133 Härav följer att kvalificeringen av iMessage som en NIICS som utgör en central plattformstjänst i beslutet om betecknande inte medför bindande rättsverkningar som kan påverka Apples intressen och förändrar följaktligen inte på ett väsentligt sätt Apples rättsliga ställning. Härav följer att den tredje grunden inte kan upptas till prövning.

134 Eftersom talan i mål T-1080/23 inte kan vinna bifall såvitt avser någon av grunderna, ska talan ogillas i sin helhet.

Talan i målen T-1079/23 och T-214/24

135 Apple har genom sin talan i mål T-1079/23 yrkat ogiltigförklaring av det ovan i punkt 4 nämnda beslutet att inleda marknadsundersökningen, i den mån detta beslut grundar sig på konstaterandet att iMessage utgör en NIICS i den mening som avses i förordningen om digitala marknader och den europeiska kodexen för elektronisk kommunikation.

136 Till stöd för en invändning om rättegångshinder som framställts med stöd av artikel 130 i rättegångsreglerna i mål T-1079/23 har kommissionen anfört två avvisningsgrunder. Kommissionen har i huvudsak hävdat dels att beslutet att inleda marknadsundersökningen utgör en förberedande rättsakt och således inte är en rättsakt mot vilken talan kan väckas, dels att nämnda beslut inte har bindande rättsverkningar som kan påverka Apples intressen och därför inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring vid tribunalen.

137 Apple har genom sin talan i mål T-214/24 yrkat ogiltigförklaring av det ovan i punkt 7 nämnda beslutet att avsluta marknadsundersökningen, i den del kommissionen där slog fast att iMessage var en NIICS som utgör en central plattformstjänst.

138 Genom en invändning om rättegångshinder som framställts med stöd av artikel 130 i rättegångsreglerna i mål T-214/24 har kommissionen i huvudsak gjort gällande att beslutet att avsluta marknadsundersökningen inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, eftersom detta beslut, i vilket det slås fast att Apple inte ska betecknas som grindvakt för iMessage som är en NIICS som utgör en central plattformstjänst, inte på ett väsentligt sätt förändrar dess rättsliga ställning.

139 I båda målen har kommissionen bland annat gjort gällande att en talan om ogiltigförklaring endast kan avse åtgärder som har bindande rättsverkningar som kan påverka Apples intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning.

140 Enligt kommissionen innehåller förordningen om digitala marknader inte någon skyldighet eller regel som är tillämplig på en tjänst som kvalificeras som en central plattformstjänst, såvida inte denna tjänst har angetts i artikeldelen i ett beslut om betecknande som en viktig ingång som gör det möjligt för företagsanvändare att nå slutanvändare i den mening som avses i artikel 3.1 b i nämnda förordning.

141 Kommissionen anser därför att Apples talan om ogiltigförklaring av beslutet att inleda marknadsundersökningen och beslutet att avsluta marknadsundersökningen ska avvisas, eftersom dessa beslut inte medför någon väsentlig förändring av Apples rättsliga ställning.

142 Apple har gjort gällande att kommissionen gjorde en felaktig bedömning när den fann att kvalificeringen som en NIICS i beslutet att inleda marknadsundersökningen och i beslutet att avsluta marknadsundersökningen inte kan påverka företagets intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning. Apple anser nämligen att kommissionen genom detta konstaterande drog en slutgiltig rättslig slutsats som gav upphov till skyldigheter enligt förordningen om digitala marknader, vilka kan påverka Apples intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning.

143 Tredje parter skulle bland annat kunna åberopa detta konstaterande för att begära att kommissionen ska ange iMessage i ett beslut om betecknande. Dessutom skulle kommissionen vid tillämpningen av förordningen om digitala marknader inte längre behöva bedöma huruvida iMessage i framtiden verkligen är en NIICS som utgör en central plattformstjänst, eftersom detta villkor är uppfyllt.

144 Slutligen anser Apple att om företaget inte kan bestrida detta konstaterande i beslutet om betecknande, i beslutet att inleda en marknadsundersökning eller i beslutet att avsluta en marknadsundersökning, innebär detta ett åsidosättande av Apples rätt till ett effektivt rättsmedel och rätt till domstolsprövning enligt artikel 47 i stadgan och artikel 6 i Europakonventionen.

145 I förevarande fall återger beslutet att inleda marknadsundersökningen och beslutet att avsluta marknadsundersökningen, såsom Apple har gjort gällande och utan att detta har bestritts av kommissionen, den bedömning som gjordes i beslutet om betecknande att iMessage ska kvalificeras som en NIICS. Tribunalen konstaterar emellertid att kommissionen, genom det första av dessa beslut, endast inledde en utredning för att undersöka huruvida de omständigheter som Apple lade fram gör det möjligt att ifrågasätta presumtionerna i artikel 3.2 i förordningen om digitala marknader och att kommissionen i det andra beslutet drog slutsatsen att Apple inte ska anses vara grindvakt för iMessage.

146 Det omtvistade konstaterandet i dessa beslut har således inte bindande rättsverkningar som på ett väsentligt sätt kan ändra Apples rättsliga ställning, i enlighet med bedömningen i punkterna 114–133 ovan.

147 Tribunalen finner således att beslutet att inleda marknadsundersökningen och beslutet att avsluta marknadsundersökningen, liksom beslutet om betecknande, i den del iMessage kvalificeras som en NIICS som utgör en central plattformstjänst, inte kan påverka Apples intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dess rättsliga ställning.

148 Följaktligen, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida beslutet att inleda marknadsundersökningen utgör en förberedande rättsakt, konstaterar tribunalen att den enda grunden som åberopats i mål T-1079/23 respektive i mål T-214/24 inte kan upptas till prövning. Talan i respektive mål ska följaktligen avvisas.

149 Mot bakgrund av det ovanstående kan sökandens talan i respektive mål inte vinna bifall.

Rättegångskostnader

150 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

151 Kommissionen och Coalition for App Fairness har yrkat att Apple ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Apple har tappat målet, ska kommissionens och Coalition for App Fairness yrkande bifallas.

152 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat i målet bära sina rättegångskostnader.

153 Med tillämpning av artikel 138.3 i rättegångsreglerna ska även Free Software Foundation Europe bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

Tribunalen (åttonde avdelningen, som sammanträder med fem domare)

följande:

1) Målen T-1079/23, T-1080/23 och T-214/24 förenas vad gäller domen.

2) Talan ogillas i samtliga mål.

3) Apple Inc. och Apple Distribution International Ltd ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta de kostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen i målen T-1079/23, T-1080/23 och T-214/24.

4) Europaparlamentet ska bära sina rättegångskostnader i mål T-1080/23.

5) Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader i mål T-1080/23.

6) Europaparlamentet ska bära sina rättegångskostnader i mål T-1080/23.

7) Republiken Tyskland ska bära sina rättegångskostnader i mål T-214/24.

8) Apple Inc. ska ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Coalition for App Fairness i mål T-1080/23.

9) Free Software Foundation Europe eV ska bära sina rättegångskostnader i mål T-1080/23.

van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 2026.

Underskrifter